

Σήμερα βρισκόμαστε σε εκείνο το σημείο όπου οι εξουσιαστές επιχειρούν να σβήσουν τα αποτυπώματα ολόκληρων δεκαετιών σκληρών κοινωνικών και ταξικών αγώνων. Θέλουν να σβήσουν τα χνάρια της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, τις μαθητικές καταλήψεις του 1991, τις μεγάλες αντιπολεμικές διαδηλώσεις του 2002-03, τις φοιτητικές κινητοποιήσεις του 2006-07, την κοινωνική και ταξική εξέγερση του Δεκέμβρη '08 και τις μεγάλες κινητοποιήσεις του '10-'12 γιατί λειτουργούν ως παραδείγματα αντίστασης, γιατί δείχνουν δρόμους αγώνα στους καταπιεσμένους στο σήμερα.

Ταυτόχρονα, η κοινωνική και ταξική εξέγερση του Δεκέμβρη ανέδειξε και τα όρια των μορφών οργάνωσης του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού κινήματος. Τα υπαρκτά σχήματα, αν και απαραίτητα στον αγώνα, δεν μπόρεσαν και δεν θα μπορούσαν λόγω της μορφής τους να θέσουν μεγαλύτερους στόχους από το να αποτελέσουν σημεία αναφοράς εντός της εξέγερσης. Σχήματα που λειτούργησαν θετικά για το πολιτικό μπόλιασμα της εξέγερσης με τις αρχές και τις αξίες της αλληλεγγύης και της αυτοοργάνωσης, όμως δεν έχουν φτιαχτεί για να μετατρέψουν την εξέγερση σε επαναστατική διαδικασία. Είναι αυτό το σημείο, στον απολογισμό της εξέγερσης, στις δυνατότητες που αυτή γέννησε και δεν εκπληρώθηκαν, όπου γεννιέται η ιδέα της αναγκαιότητας για την αναρχική πολιτική οργάνωση. Η Αναρχική Πολιτική Οργάνωση είναι παιδί του Δεκέμβρη -με τις δυνατότητες και τα όρια που ανέδειξε- και της ιστορικής παρακαταθήκης του αναρχικού κινήματος στην Ισπανία στο πρώτο μισό του 20ου αιώνα. Του ελευθεριακού κινήματος της CNT-FAΙπου μέσα από σκληρούς αγώνες, εξεγέρσεις και κυρίως, την ταξική, κοινωνική, πολιτική οργάνωση κατάφερε να θέσει σε εφαρμογή την ιδέα της γενικευμένης ανατροπής του κράτους και του καπιταλισμού και να αναπτύξει την κοινωνική αυτοδιεύθυνση. Στα χρόνια που ακολούθησαν την εξέγερση του Δεκέμβρη, η αντικειμενική συνθήκη της παρακμής της κρατικής και καπιταλιστικής αυτοκρατορίας οξύνθηκε. Εξαιτίας πραγματικών αδυναμιών (ιδεολογικών και οργανωτικών), αλλά και της αδήριτης ανάγκης της κρατικής και καπιταλιστικής μηχανής να μην αποδιοργανωθεί σε ένα σπινάλ φθοράς εν μέσω γενικευμένης κοινωνικής δυσαρέσκειας, χτυπήθηκε με συνέπεια η υποκειμενική δυνατότητα άμυνας των καταπιεσμένων ενάντια στους δυνάστες τους: η ιδέα, η αντίληψη ότι η παραπαίουσα αυτοκρατορία, είναι μαχητή. Με την προπαγάνδα αλλά και την αύξηση των ποσοστών βίας, με τις ρεφορμιστικές αυταπάτες αλλά και την κατασταλτική θωράκιση, με την ιδεολογική επίθεση και τη συνεργασία όλου του αστικού κόσμου για την αναχαίτιση των απείθαρχων, οι παρηκμασμένοι εξουσιοφρενείς εν μέσω της γενικευμένης και συνολικής κρίσης του κρατικού και καπιταλιστικού συστήματος επιχειρούν μία ολοκληρωτική επίθεση τοπικά και διεθνώς.

Διεθνώς ενάντια στους λαούς με πολεμικές επιχειρήσεις, με τη λεηλασία των πλουτοπαραγωγικών πηγών και τη διαρκή όξυνση της εκμετάλλευσης. Μια επίθεση όπου η καταδίκη εκατομμυρίων ανθρώπων στην εξαθλίωση, την φτώχεια, τις αρρώστιες και τον ξεριζωμό αποτελεί την προϋπόθεση για την εξασφάλιση της υπερσυσσώρευσης του πλούτου στα χέρια των παγκόσμιων οικονομικών ελίτ και όπου η προοπτική του γενικευμένου πολέμου είναι διαρκώς παρούσα, εξαιτίας της επιθετικότητας του κυρίαρχου μπλοκ εξουσίας για την αναδιάταξη των συσχετισμών γεωπολιτικής ισχύος προς όφελός του, στο πλαίσιο των διακρατικών ανταγωνισμών.

Μετά τις εκλογές του Ιούλη '19 και την ανανέωση του αστικού πολιτικού συστήματος, το οποίο κινείται συνολικά προς την επιβολή του σύγχρονου ολοκληρωτισμού, η σημερινή πολιτική διαχείριση που αποτελεί την ακροδεξιά εκδοχή του, προχωρά με ακόμα μεγαλύτερη επιθετικότητα στις διακηρυγμένες στοχεύσεις του κόσμου της εξουσίας. Από τις ιδιωτικοποιήσεις, τη λεηλασία του φυσικού κόσμου, την ελαστικοποίηση και εντατικοποίηση της εργασίας, την καλλιέργεια του ρατσισμού και της προπαγάνδας, την ακόμη μεγαλύτερη πρόσδεση στο NATO, τη μονιμοποίηση του ρόλου του συνοριοφύλακα της Ευρώπης- Φρούριο, μέχρι την καταστολή των καταλήψεων, των κοινωνικών και ταξικών αγώνων και την επίθεση στο αναρχικό κίνημα.

Η εξέγερση του Δεκέμβρη και οι συγκρούσεις στους δρόμους αλλά και η συνολική άνοδος του κινήματος, δημιούργησαν κλυδωνισμούς οι οποίοι έφτασαν μέχρι το σημείο να θέσουν υπό δοκιμασία κεντρικές πολιτικές επιλογές του κράτους και του κεφαλαίου. Για το κράτος και το κεφάλαιο η ύπαρξη αυτών των πιθανοτήτων επανεμφάνισης αυτής της αμφισβήτησης, δημιουργεί την βούληση για τη δημιουργία ενός ασφυκτικού κλοιού προκειμένου να μην επαναληφθεί η διαδικασία που τις γέννησε. Η ασφυκτική κατασταλτική παρουσία, οι οξυμένες επιταγές της μισθωτής εργασίας, η διάχυση του ρατσισμού αλλά και η επιθετική προσπάθεια πολιτισμικής αναδιαμόρφωσης της κοινωνικής βάσης θέλουν να διαρρήξουν τα δεσμά κοινότητας ανάμεσα στους καταπιεσμένους, τεμαχίζοντας το μητροπολιτικό πεδίο σε μία δυστοπική ρημαγμένη γη, μια αλληλουχία check-points και χώρων παραγωγής και κατανάλωσης. Οι κατασταλτικές δυνάμεις και τα πολιτικά επιτελεία που τις διοικούν, ακόμα και αν δεν έχουν την πλήρη συνείδηση της ίδιας τους της κίνησης, εκτελούν ωστόσο με συνέπεια τους σκοπούς του οικοδομήματος που υπηρετούν. Ενός οικοδομήματος που λειτουργεί κατά το δυνατόν ενιαία ιδιαίτερα απέναντι στον εσωτερικό εχθρό που αποτελεί την προοικονομία της καταστροφής του.

Το δόγμα της «μηδενικής ανοχής» αναβαθμίζεται σε μια ενιαία στρατηγική Προληπτικής Αντιεξέγερσης, την ίδια στιγμή που η πανδημία του covid-19 λειτουργεί ως μία τομή στην ιστορία και ως επιταχυντής της συνολικής συστημικής κρίσης. Η λεηλασία της εργατικής πλειοψηφίας δεν έχει προηγούμενο ούτε στο πλαίσιο της κρίσης που ξέσπασε το 2010. Η εμπειρία τους από την προηγούμενη φάση του λαϊκού ξεσηκωμού, αλλά και ο τρόμος τους για ακόμα σφοδρότερη σύγκρουση ενός ακηδεμόνευτου, επαναστατημένου και καλύτερα οργανωμένου κοινωνικού και ταξικού κινήματος με την εξουσία τους, βάζει στο επίκεντρο των προτεραιοτήτων τους την πρόληψη της βίαιης καταστολής.

Η κήρυξη ενός δεύτερου lock down σε συνδυασμό με τις προσπάθειες της εξουσίας να μετακυλίσει την ευθύνη για την εξάπλωση του ιού στην ίδια την κοινωνία, συνοδεύεται από την επίταση της εκμετάλλευσης στους από τα κάτω και την όξυνση της καταστολής. Από την μια πλευρά χιλιάδες ακόμα άνθρωποι έρχονται αντιμέτωποι με την ανεργία, ζώντας σε συνθήκες ανέχειας, ενώ άλλοι υπό τον φόβο της απόλυσης βρίσκονται σε καθεστώς ομηρίας απέναντι στους νέους και επαχθέστερους όρους εκμετάλλευσης και εντατικοποίησης της εργασίας που τους επιβάλλουν τα αφεντικά. Από την άλλη οι κοινωνικοί και ταξικοί αγώνες απαγορεύονται και οι αγωνιστές -που οι ίδιοι γνωρίζουν καλύτερα την αναγκαιότητα να προστατεύσουν τον διπλανό τους και τον εαυτό τους και αυτό πράττουν- χτυπιούνται και διώκονται, με χαρακτηριστικά παραδείγματα την καθολική απαγόρευση συναθροίσεων τις ημέρες του Πολυτεχνείου, την ημέρα της γενικής απεργίας στις 26 Νοέμβρη και την 6η Δεκέμβρη (ημέρα δολοφονίας του Α. Γρηγορόπουλου), την στρατοπέδευση στο κέντρο των πόλεων ενός αστυνομικού στρατού κατοχής και την σαρωτική επίθεση όλων όσοι αμφισβήτησαν τα κελεύσματα της εξουσίας. Με πρόσχημα την πραγματική επικινδυνότητα της πανδημίας το κράτος εξαπολύει την άγρια κατασταλτική του επίθεση απέναντι σε όσους αγωνίζονται για υγεία, ζωή και ελευθερία ενάντια στις συνθήκες της φτώχειας και της υποταγής, κάνοντας ξεκάθαρο πως οι απαγορεύσεις έχουν πολιτικά χαρακτηριστικά και μόνο, ενώ ταυτόχρονα επιδιώκει να επιβάλλει συνθήκες φόβου για να βυθίσει στην σιωπή την οποιαδήποτε υποβόσκουσα κοινωνική έκρηξη.

Στον καθολικό λόγο της εξουσίας αντιπαρατίθεται ο αποσπασματικός λόγος των ανυπότακτων, κι όχι χωρίς αιτία. Αφενός είναι συχνή η σύγχυση που οδηγεί σε τραγελαφικά αποτελέσματα κυρίως εκεί όπου επικρατεί ένας παράλογος ελιτισμός, που τελικά καταλήγει να αρνείται την επαναστατική προοπτική, παραδίδόμενος έτσι σε προσεγγίσεις που είναι ενστικτώδικα αντιδραστικές, αλλά όχι ανταγωνιστικές (αντιθέτως συχνά αποτελούν υποπροϊόντα του) προς το υπάρχον. Αφετέρου καθώς ο λόγος λειτουργεί ως ένας προβολέας επάνω σε πτυχές της πραγματικότητας, οι επιστημόνες και η κριτική δεν αρκεί να είναι εύστοχες ή συνεπείς. Μπορεί να παραμένουν εύστοχες και συνεπείς ως προς την ακρίβειά τους, και να μην μπορούν να κινητοποιήσουν και να εμπνεύσουν για λογαριασμό της παγκόσμιας ιδέας, γιατί παραμένουν εγκλωβισμένες στην μερικότητα της οπτικής από την

οποία εκκινούν, είναι σημαντικές στους μικρούς κόσμους ενός διαρκώς εφήμερου παρόντος που ξεχνά το παρελθόν και το μέλλον, ξεχνώντας τελικά και τον σκοπό. Ένα σκοπό που φέρουν ξανά στο προσκήνιο οι πραγματικά σημαντικές στιγμές της ιστορίας των από τα κάτω που προσφάτως, δεν ήταν και λίγες. Η Αυτοκρατορία είδε τις πόλεις να φλέγονται από ζωή στις εξεγέρσεις στις ΗΠΑ, στο Εκουαδόρ, στη Χιλή, στις συνεχιζόμενες συγκρούσεις στη Γαλλία. Όλος ο πλανήτης είδε τους μεγαλοαστούς να συσσωρεύουν πλούτη κι από την άλλη τις αλυσίδες αλληλεγγύης για τα απαραίτητα, την αυτοθυσία εργαζομένων που ρίσκαραν τη ζωή τους για να σώσουν άλλες στα νοσοκομεία, τις απεργίες και τις διαδηλώσεις. Δισεκατομμύρια εξοπλισμών και πάνοπλοι κατασταλτικοί στρατοί, εκατοντάδες μέσα παραπληροφόρησης και συκοφάντησης, στάθηκαν ανίκανα να αποτρέψουν τα πλήθη των καταπιεσμένων που έχοντας κατακτήσει τη συνείδηση μίας κοινής ταυτότητας απέναντι στους δυνάστες τους, αντεπιτέθηκαν. Οι προσπάθειες για τη διαμόρφωση αυτής της κοινής συνείδησης, μαζί με τα πλήγματα ,και την ανάδειξή τους, στην εικόνα παντοδυναμίας που θέλει να επιβάλλει ο εχθρός είναι που δημιουργούν το πρώτο ρήγμα στη θωράκισή του.

Ένα πολιτικό και επαναστατικό κίνημα έχει χρέος να διατυπώνει και αρθρώνει ένα συνολικό επαναστατικό πρόταγμα, μια κοινωνική πρόταση για όλους. Για νέους και ηλικιωμένους, για υγιείς και ασθενείς, χωρίς διακρίσεις, χωρίς φυλακές και στρατόπεδα συγκέντρωσης. Το επαναστατικό σύνθημα στην εποχή μας παραμένει το «όλα για όλους, από τον καθένα σύμφωνα με τις δυνατότητές του στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του». Η ισότητα σημαίνει την ίση δυνατότητα για πρόσβαση σε δομές υγείας, στην τροφή, τη στέγαση. Και η ελευθερία σημαίνει τη συλλογική δυνατότητα συναπόφασης για όλα τα κοινωνικά ζητήματα, τη ριζική αλλαγή του τρόπου ζωής, της σχέσης με τη φύση, της παραγωγής και της ψυχαγωγίας. Οι κινήσεις αλληλεγγύης και οι κινητοποιήσεις που λαμβάνουν χώρα αρνούμενες την ανάληψη των κοινωνικών ζητημάτων από το κράτος, έχοντας ταυτόχρονα τη σπουδή για τα συλλογικά και ατομικά μέτρα αυτοπροστασίας – γιατί πρόκειται για ανάγκη της βάσης – είναι εκείνες που μπορούν και αντιπαράθενται στην κρατική και καπιταλιστική εξουσία και τα ακροδεξιά, ρεφορμιστικά ή lifestyle συμπληρώματά της, τα οποία στην πραγματικότητα αναγνωρίζουν το «δικαίωμα» του κράτους να αποφασίζει για το κοινωνικό σύνολο, δυσανασχετώντας κατά περίπτωση για τους τρόπους του, στον βαθμό που επηρεάζονται ως εξατομικευμένες οντότητες. Ως αναρχικοί, αρνούμαστε συνολικά στο κράτος τη δυνατότητα να αποφασίζει για τα κοινωνικά ζητήματα, είτε αυτά αφορούν την παραγωγή, είτε τη διαχείριση ενός υπαρκτού κινδύνου όπως μιας επιδημίας, γιατί γνωρίζουμε πως για το κράτος οι ζωές μας δεν είναι παρά μέσα και καύσιμη ύλη που χρησιμοποιούνται στον σκοπό της διαίωνισης της εξουσίας του.

Στον ελλαδικό χώρο, με βάση τα συμπεράσματα που έχουμε αντλήσει από την εξέγερση του Δεκέμβρη και έπειτα και συνυπολογίζοντας τη βεβαιότητα για την κλιμάκωση της επίθεσης του κράτους και των αφεντικών σε όλα τα μέτωπα, με την ακόμα μεγαλύτερη λεηλασία της φύσης και της κοινωνίας, αντιλαμβανόμαστε τη διαμόρφωση του κοινωνικού πεδίου, ως τόπου όπου μπορούν να λάβουν χώρα μεγάλες κοινωνικές και ταξικές εκρήξεις. Τα κατασταλτικά επιτελεία του κράτους σε αυτό το πλαίσιο εφαρμόζουν πολιτικές προληπτικής αντιεξέγερσης, σφίγγοντας διαρκώς τον κλοιό γύρω από τα ορατά σημεία αντίστασης, πλημμυρίζοντας τις πόλεις με ειδικές κατασταλτικές δυνάμεις, επιχειρώντας να ανασκευάσουν ιδεολογικά και χωροταξικά τους τόπους όπου εκφράζεται υλικά η κοινωνική ζωή, προκειμένου να μετατρέψουν τους συσχετισμούς δύναμης συντριπτικά υπέρ τους. Από την πλευρά μας, αυτό είναι το συνολικό πεδίο, στο οποίο οφείλουμε να ανιχνεύσουμε τα καθήκοντα και τις δυνατότητές μας ως αναρχικοί, για να προωθήσουμε με ρεαλιστικούς όρους την υπόθεση της χειραφέτησης και της κοινωνικής επανάστασης. Για να έχουν συνέχεια και το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα οι αναπόφευκτες έφοδοι των καταπιεσμένων ενάντια στα φρούρια που χτίζουν οι δυνάστες τους.

Η ΑΠΟ εκφράζει, από τη στιγμή της συγκρότησής της, και θα πρέπει να εκφράζει μια ανοιχτή πρόταση για τους αναρχικούς που αναφέρονται στον οργανωμένο και συλλογικό αγώνα και

στην κοινωνική επανάσταση, μια διαρκή πρόταση για την πολιτική και οργανωτική συγκρότηση του αναρχικού κινήματος. Έχοντας πλέον σχεδόν 5 χρόνια θετικής εμπειρίας, επιτυχών ζυμώσεων και δράσεων, αύξησης των δυνατοτήτων μας μέσα από τη συνειδητή συλλειτουργία σε βάθος χρόνου και την πολλαπλασιαστική της δύναμη, σε αυτή τη συνδιάσκεψη θέλουμε να σκιαγραφήσουμε τα βήματά μας στο μέλλον

Με δεδομένη την εκτίμηση πως η κατασταλτική εκστρατεία του κράτους αποτελεί μία μακροπρόθεσμη επιλογή ασφυκτικού περιορισμού των κοινωνικών και ταξικών αγώνων και αιχμή του δόρατος της συνολικής επιχείρησης αλλαγής του κοινωνικού τόπου σε μία δυστοπία εκμετάλλευσης και υποταγής και έχοντας την εκτίμηση της υποβόσκουσας κοινωνικής έκρηξης απέναντι σε αυτή την επιχείρηση, θέλουμε να προχωρήσουμε στη συγκρότηση ενός πολιτικού σχεδίου που να αντιμετωπίζει κατάματα τις προκλήσεις των καιρών μας, συνυπολογίζοντας εκείνους με τους οποίους βαδίζουμε μαζί και επιδιώκοντας να βρεθούμε στο πλάι ακόμα περισσότερων. Με σπουδή για την οργάνωση της άμυνας απέναντι στην επέλαση του κράτους και των αφεντικών και έχοντας ως ορίζοντα τη γενικευμένη κοινωνική και ταξική αντεπίθεση. Με συνέπεια στα ταξικά και κοινωνικά μέτωπα αγώνα που θέτουν φραγμούς στην περαιτέρω υποβάθμιση της ζωών μας στο σήμερα και έχοντας ως στόχο την κατάκτηση της μόνης ζωής που αξίζει να βιωθεί: Αυτής στα λαϊκά συμβούλια της κοινωνικής επανάστασης.

Αναρχική Συλλογικότητα “Κύκλος της Φωτιάς”, μέλος ΑΠΟ-ΟΣ